

РЕШЕНИЕ

№ 4305

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 76 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря ЕЛИ КР. ШОКОРДОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Й. МИХАЙЛОВА Гражданско дело № 20231110103429 по описа за 2023 година

Ищецът „Д.“ ООД е предявил срещу ответника „Н.“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **4 020.00 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор от 14.02.2019 г. за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 23.01.2023 г., до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че на 14.02.2019 г. е сключил с ответника Договор за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод. Страни по договора били няколко търговски дружества, сред които и страните в настоящото производство. Сочи, че в договора били предвидени два етапа за изграждане на съоръжението, като първият следвало да бъде изпълнен от „Н.“ ООД, а вторият – от ищеца „Д.“ ООД. Изпълнението по втория етап започнало през февруари 2021 г., а на 19.10.2021 г. били депозираны документи за издаване на разрешение за строеж, което било издадено на 14.12.2021 г. Поддържа, че съгласно договора в 5-дневен срок от уведомяването за издаденото разрешение за строеж всеки участник е следвало да заплати на ищеца сума в размер на 4 952.09 лв., а ответникът – не повече от 3 350.00 лв. без ДДС или 4 020.00 лв. с ДДС. Ответникът бил уведомен на 21.12.2022 г. на електронната си поща, че следва да изплати на

ищеца горепосочената сума. На 29.12.2022 г. ответникът отговорил, че не дължи плащане и се отказва от договора на основание чл. 26 от същия.

В едномесечния срок по чл. 131 ГПК от ответника „Н.“ ЕООД е постъпил отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск. Не оспорва наличието на Договор за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод от 14.02.2019 г., както и че изграждането е следвало да се осъществи в два етапа – първият от „Н...“ ООД, а вторият – от ищеца. Първият бил завършен на 27.05.2020 г. с издаване на разрешение за ползване № СТ-05-344, като ответникът заплатил дължимото възнаграждение, съобразно уговореното. На 19.12.2022 г. ищецът бил уведомен, че ответникът прекратява договора на основание чл. 26 от същия поради забава повече от 2 години за започване на изпълнението по втория етап. Счита, че двугодишният срок е изтекъл на 27.05.2022 г., а реално изпълнение не било започнало и към датата на депозиране на отговора на исковата молба. Оспорва наличието на разрешение за строеж и нивелета да доказват започване на втория етап. Изработването на улична нивелета се причислявало към етап проектиране, за което ответникът не дължал възнаграждение, съобразно уговореното в чл.16 от договора. Прави изявление за прекратяване на договора на основание чл. 26 от същия към месец февруари 2023 г., както и за разваляне на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД. Поддържа, че съгласно чл. 19 от договора изпълнението на втория етап е следвало да се осъществи за срок не по-дълъг от срока за изграждане на първия етап – 140 дни. Твърди, че считано от датата на влизане в сила на разрешението за строеж – 29.12.2021 г., отдавна са минали 140 дни без да са предприети действия за реално изпълнение на договора. Счита, че забавата прави изпълнението безполезно и прави изявление за разваляне на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД. Излага аргумент, че разрешение за строеж № Б-31 от 14.12.2021 г. не касае нито ответника, нито управителя му, нито собствения му имот – УПИ-II – 867а, с идентификатор ..., кв. 12г, м. „..... Сочи, че в разговор с управителя на ищеца Кацаров е разбрал, че тръбопроводът ще бъде изграждан от „Т...“ ЕАД, а не от ищеца. Твърди, че е уведомен на електронния си адрес за разрешението за строеж година след издаването му, а не в 5-дневен срок, съгласно чл. 18 от договора. Претендира разноски.

Съдът, съобразно чл. 235 от ГПК във връзка с наведените в исковата

молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено следното:

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД е обусловена от установяването на следните предпоставки (правопораждащи факти): наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение между страните по Договор за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод от 14.02.2019 г., по силата на което ищецът е престира дълга в връзка с изпълнението на втори етап; съдържанието на договора, включително задължението на ответника за заплащане на възнаграждение; размер на претенцията. Установяването на тези обстоятелства при условията на пълно и главно доказване е в тежест на ищеца - чл. 154, ал. 1 ГПК.

В тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил задължението си по договора за заплащане процесните суми, за което не сочи доказателства, както и останалите си възражения.

По делото е представен Договор за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод от 14.02.2019 г., сключен между страните по делото, както и дружествата „Н.“ ЕООД, „С.“ ООД и „Н...“ ООД. Видно от същия, дружествата са постигнали съгласие за изграждане на два етапа на техническо съоръжение – Външен Топлопровод, с характеристики и местоположение, подробно описани в договора.

Изграждане на съоръжението е договорено както следва:

- първи етап – от о.т. В.2-105 до новоизградена шахта №3 по ул. ... за захранване на сградата в УПИ XIV-866, съгласно одобрени от „Н...“ ООД технически проекти. Дължината на този етап е 235,09 линейни метра.
- втори етап – от новоизградена шахта №3 за захранване на УПИ XIV-866 на ул. ... до УПИ V-870 по Дължината на този етап е приблизително 115 линейни метра.

С горепосочения договор, страните са определили за водещ участник в изпълнението на втори етап ищецът – „Д.“ ООД. Съобразно уговореното в договора водещият участник в този етап възлага от свое име проектирането, както и последващото изпълнение на фирма-подизпълнител. Водещият участник приема плащанията на останалите в определените срокове и

префактурира получените суми, след извършване на разплащания към подизпълнител.

В чл. 16 от сключения договор страните са постигнали съгласие, че вноската на всяка от страните за изграждане на втория етап е в размер на 9 904.17 лв., с изключение на „Н.“ ЕООД, която заплаща за втори етап сума, не по-голяма от 6 700.00 лв. без ДДС, като не дължи суми за проектиране на втория етап от съоръжението. При издаване на разрешение за строеж, водещият участник надлежно уведомява останалите страни да му заплатят половината от дължимата вноска в размер на 4 952..09 лв. без ДДС (чл. 18 от договора), като за „Н.“ ЕООД тази сума не може да бъде по-голяма от 3 350.00 лв. без ДДС.

Страните са уговорили, че при забава повече от 2 години за започване на изпълнението на втория етап от съоръжението, след като първият етап е завършен, всяка от страните по този договор може да се откаже от договора в частта му, която касае изпълнението на втория етап.

От представения по делото Договор за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод от 14.02.2019 г., се установява, че между страните по делото е възникнало и съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което страните са постигнали съгласие да изградят външен топлопровод при равно участие, на два етапа, при определени условия и срокове. Съдът намира, че в понятието „изграждане“ следва да бъдат включени всички действия по строителството на съответното съоръжение, в т. ч., предварителните действия по проектиране, издаване разрешение за строеж и последващите действия по издаване и получаване на необходимите административни актове, удостоверяващи годността на същия строеж за ползване.

Договорът за изработка обвързва страните по отношение на постигането на определен фактически резултат. Ако се приеме, че изграждането на обекта съдържа единствено действията по строителство, съдържащи се в разпоредбите на чл. 156б ЗУТ и следващите, би следвало да се приеме, че изпълнителят не е обвързан от императивните правни норми на чл. 137 – чл. 156 ЗУТ, относими към разглеждания обект. Именно такива разпоредби съдържа и чл. 145 ЗУТ, който предвижда, че техническите инвестиционни проекти се съгласуват и одобряват и чл. 148, ал.4 ЗУТ - че разрешението за

строеж се издава на възложителя въз основа на одобрен технически или работен инвестиционен проект, когато такъв се изисква.

От представеното по делото разрешение за ползване № СТ-05-344 от 27.05.2020 г. се установява, че първият етап от договора е бил завършен именно на тази дата. От същата следва да се приеме, че тече двугодишния срок за започване изпълнението на втория етап на договора, следователно двугодишния срок по чл. 26 от договора следва да изтече на 27.05.2022 г.

Видно от Протокол №ЕС-К18/26.03.2021 г., с точка 8 от същия е приет за завършен и отговарящ на нормативните изисквания Технически нивелетен проект за вертикално планиране на улици между точки №№ 501, 502, 503 и 504 в кв. 12г по регулационен план на м. „....., район „Подуяне“, с вх. № САГ 21-КД00-544/08.03.2021 г. Същият „нивелетен проект“, следва да се приеме като такъв по чл. 108 от Наредба №4/21.05.2001 г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти. Следва да се приеме, че към 08.03.2021 г. ищецът е извършил действия по изпълнение на втори етап от договора. Като такова действие следва да се приеме и получаването на разрешение за строеж на 14.12.2021 г. – също преди изтичане на двугодишния срок, считано от 27.05.2020 г. Именно затова и предварителните условия за отказ от договора, предвидени в т. 26 от договора не са осъществени и последния обвързва страните с поетите задължения по него.

По делото не са ангажирани доказателства, че ответникът е изпълнил задължението си, предвидено в чл. 18 от договора да заплати дължимата по същия договор вноска, същото обстоятелство не се и твърди от ответника.

Не спорно между страните по делото, а и същото обстоятелство се установява от представените по делото писмени доказателства, че топлопровод на ..., в гр. София, се изгражда от „Т...“ ЕАД. Не се спори между страните по делото и, че претенцията на ищеца за процесната сума от 4 020.00 лв., касае сторени от него разходи за изготвяне на технически нивелетен проект, по който е изграден топлопровода на

От представените по делото писмени доказателства се установява, че единствените разходи в изпълнение на уговорения втори етап от изработване на съобщението, сторени от ищеца за свързани с изготвяне на технически нивелетен проект. За пълнота следва да се посочи и, че от ищеца не са представени никакви доказателства, от които да се установява размерът на

разходите, направени от него във връзка с възложеното изготвяне на технически нивелетен проект.

Съобразно уговореното в чл.16 от горепосочения договор вноската на всяка от страните за изграждане на втория етап е в размер на 9 904.17 лв., с изключение на „Н.“ ЕООД, която заплаща за втори етап сума, не по-голяма от 6 700.00 лв. без ДДС, като не дължи суми за проектиране на втория етап от съоръжението.

Доколкото изработването на технически нивелетен проект представлява част от етапа на проектиране, за което ответникът не дължи възнаграждение, съобразно уговореното в чл.16 от договора, настоящият състав на съда намира, че така предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **4 020.00 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор от 14.02.2019 г. за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод, следва да се отхвърли, а като законна последица следва да се отхвърли и акцесорната претенция за установяване на вземане за мораторна лихва.

Относно разноските по производството.

При този изход на делото ищецът дължи на ответника на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сторените разноски в размер на 700.00 лв. (заплатено адвокатско възнаграждение).

Така мотивиран, *съдът*

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Д.“ ООД, ЕИК ..., със съдебен адрес: гр. София, ул. ... – адв. И. А., срещу „Н.“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ..., иск с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за сумата от **4 020.00 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор от 14.02.2019 г. за съвместно изграждане на техническо съоръжение – топлопровод, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 23.01.2023 г., до окончателното изплащане на сумата, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА „Д.“ ООД, ЕИК ..., със съдебен адрес: гр. София, ул. ... –

адв. И. А., да заплати на „Н.“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ..., сумата от **700.00 лв.** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____